

Louise Fennell

Achterklap

Voor mijn lieve familie
Theo, Emerald, Coco, mama en natuurlijk voor Susan

Beroemdheid is een masker dat zich in je gezicht vreet.

John Updike

1

De zwarte Mini kwam met een schok tegen de stoeprand tot stilstand.

Valentine Robinson gooide het portier open en sprong het trottoir op. Hij trok een bijzonder slonzig meisje van de achterbank van de rokerige auto. Bonkende muziek en gelach dreven naar buiten. Charlie en Art, zijn vrienden van Oxford, hielpen hem door haar van achteren naar buiten te duwen. Dusty struikelde de auto uit en Valentine ving haar voorzichtig op. Hij omhelsde haar even snel. Toen stapte hij in een waas van Dolce & Gabbana-fluweel en sluik blond haar de Mini weer in en scheurde ermee weg, de frisse voorjaarsochtend in.

Dusty draaide zich wat onvast op haar benen om, zwaaide even vaag en bukte zich toen om haar vintage schoenen van Terry de Havilland uit te trekken.

Je zag aan Dusty March niet hoe oud ze was; ze had zelfs nog jonger dan veertien kunnen zijn. Ze was heel dun, had lang, rommelig blond haar en zag eruit als een kind dat de make-up en garderobe van haar moeder geplunderd heeft – wat ook het geval was. Haar ogen waren net grote zwarte vegen in haar fijne gezichtje. Ze zag er dronken uit, en dat was ze ook. Ze liep de Londense straat in, en haar voeten gingen zacht door de gevallen kersenbloesemblaadjes waarmee het trottoir bezaaid lag, alsof het marshmallows waren.

De dag begon fris en stralend. Dat kon je van Dusty niet zeggen, want die was heel erg misselijk. Ze liep langs de deftige hui-

zen van Hollywood Road in Chelsea, met hun oogverblindend witte zuilen, en zocht ondertussen in haar grote Chloe-tas.

‘Fuck, fuck, fuck!’ mompelde ze. Ze kon haar sleutels niet vinden.

Ze liet zich zachtjes op een geboende granieten traptree zakken, haalde een pakje sigaretten uit haar tas, stak er een op en nam een diepe hijs, terwijl ze probeerde te bedenken of ze zich daar nu beter door ging voelen of juist slechter. Ze keek nog een keer lusteloos in haar tas en zag op haar horloge dat het 05.15 uur was. Eindelijk vond ze haar sleutels. Ze stond op, draaide zich vermoeid om en maakte de reusachtige voordeur open.

Toen ze binnen was, liet ze haar schoenen vallen en liep ze heel stil door de enorme woonkamer. Die zag eruit alsof hij door een kleurenblinde krankzinnige was ingericht: eclecticisch en duur – een eerbetoon aan de hedendaagse kunst. Eén muur was helemaal behangen met de vlinderschilderijen van Damien Hirst. De toon in het vertrek werd gezet door een aantal gigantische banken – rood, roze en geel – met een salontafel van Philippe Starck, en een keuken in de kleuren van Mondriaan. Het was net alsof een verwaarloosde kleur zich beledigd zou voelen als hij weggelaten was.

Het enige geluid dat Dusty hoorde was dat van een huilend kind. Ze liep de brede, rijkelijk bewerkte trap op, die in de woonkamer uitkwam. Ze nam nog één laatste trek van haar sigaret en drukte die in het voorbijgaan terloops uit in een kostbare pot met orchideeën.

Tegen de tijd dat Dusty bij de deur van de kinderkamer aankwam, was het kind echt aan het brullen. Ze duwde de deur open en zag dat haar kleine zusje in haar ledikantje stond te huilen, waarna ze een enorme teug lucht nam en dan weer verder hilde. Het kindje stak haar armpjes uit en Dusty pakte haar op.

‘Willow toch, wat is er? Stil maar. Dusty is bij je, Dusty is bij je. Stil maar. Zullen we mama gaan halen? Stil maar, schatje.’

Dusty hield het kind stevig tegen zich aan, aaide haar over haar zachte krullen en kustte haar hoofdje. Het kindje drukte haar be- traande, snottelijke gezichtje in de hals van haar zus en langzaam maar zeker bedaalde het schokkerige huilen. Ze liepen weer een trap op, naar de bovenste verdieping van het huis, waar een dub- bele deur op een kier stond. Dusty duwde hem met haar schouder voorzichtig open. Het was donker in de kamer, en in het scheme- rige licht leek het er een bende. Ze legde het kind op het bed en liep naar het raam om de gordijnen open te schuiven. Het vroege ochtendlicht weerkaatste schitterend van de ingelijste gouden en platina platen die aan de muren hingen.

‘Mama, mama, goeiemorgen. Wakker worden. Je moet voor Willow zorgen, en ik moet nog even wat slapen voor ik naar school ga,’ zei ze zacht. En toen luider: ‘Mama... Georgia! Kom op nou, wakker worden!’

Toen ze zich naar het bed omdraaide, zag ze dat het kind op de rug van haar moeder was geklauterd en met haar wang tegen haar schouder sloeg, terwijl ze zachtjes ‘ma-ma, ma-ma’ zei.

Dusty liep snel naar het bed en boog zich over het lichaam van haar moeder. Georgia lag met haar gezicht van haar af. Toen Dusty zich vooroverboog, voelde ze de huid van haar moeder koud tegen haar pols. Ze keek omlaag en zag het gezicht dat haar zo lief was – verwrongen, opgeblazen, donker en dood. Dood. Dood. Dood. Vol afgrijzen trok ze haar kleine zusje van de rug van haar moeder. Ze zeeg neer op de grond. Ze voelde de vloerplanken onder zich, maar Dusty bleef vallen, diep de duisternis en de wanhoop in. Haar ogen vielen dicht.

Zo begon het dus. Zomaar. Met Georgia’s laatste uitgeblazen adem was er een koele bries opgestoken in het betoverende leven van ‘de lievelingsfamilie van Engeland’.

2

De vroege ochtendzon viel de reusachtige bibliotheek binnen, precies op een oude leren stoel. Daarin lag, met armen en benen wijd, een comateuze man. Zijn knappe gezicht rustte ongemakkelijk verfrommeld tegen het versleten leer, en met zijn neus raakte hij een bijna leeg glas whisky. Hij had een wit overhemd aan, dat gekreukt was en vochtig aan zijn gebruide huid plakte. Op zijn schoot, in spijkerbroek, balanceerde een overvolle asbak. Jake Robinson had er wel eens beter uitgezien.

Een deur van massief mahoniehout ging open en knalde tegen een tafeltje aan, maar Jake bewoog niet. Een beeldschone, maar boos uitziende vrouw stormde de kamer in en beende op hem af. Ze was duidelijk net uit bed; haar lichte zijden ochtendjas wapperde om haar heen. Toen ze zich over hem heen boog, ving Jake een glimp op van haar prachtige lange bruine benen. Hij deed alsof hij sliep – hij rook rottigheid. Hij was eraan gewend, want hij zat eerlijk gezegd vaak in de rottigheid.

Zelda Spender, zijn mooie, beroemde, woedende vrouw, was zo te horen niet erg blij. ‘Jake, Jake! Wakker worden! Wakker worden! Godverdomme, Jake...’

Jake bleef heel verstandig doodstil liggen. Toen hij zijn ogen niet opendeed, werd Zelda zo mogelijk nog razender. Ze boog zich dicht naar hem toe, pakte hem vol bij zijn dikke donkere haar en trok eraan – behoorlijk hard ook nog. Jake besloot om net te doen alsof hij een klein beetje wakker werd, om te kijken hoe de vlag erbij hing. Hij stak heel moedig zijn hand uit en wilde die op Zelda’s

aanlokkelijke bovenbeen leggen. Ze sloeg hem weg. ‘Jake, lul, wakker worden!’

Jake kreunde, en het begon tot hem door te dringen dat dit toch een beetje anders klonk dan hoe zijn vrouw normaal gesproken tegen hem tekeering. Hij bespeurde ergens, door de nevel van zijn kater heen, iets in haar stem, iets wat hem het gevoel gaf dat hij maar beter zijn best kon doen om weer iets wat op bewust-zijn leek te heroveren.

‘Die stomme zus van je heeft het eindelijk voor elkaar! Versta je me, Jake?’ Haar stem werd zachter – iets wat normaal gesproken onder dergelijke omstandigheden niet gebeurde. In zijn benevelde brein begonnen schrik en paniek te gonzen. Hij hees zichzelf in de stoel omhoog.

Hij keek zijn vrouw verwilderd aan en probeerde te begrijpen wat ze zei. ‘Wa... wat? Wat probeer je nou...’ mompelde hij. De asbak viel van zijn schoot op het versleten, maar zeer kostbare Perzische tapijt. Jake deinsde achteruit alsof hij een klap in zijn gezicht dacht te zullen krijgen. Maar Zelda legde alleen maar haar hand lief op zijn onderarm en zei zachtjes: ‘De *Daily Mail* belde net. Ze belden me wakker. Ze is naar het Chelsea en Westminster-ziekenhuis gebracht.’

‘Hoezo? Wie?’ Jake begon nu echt in paniek te raken en misse-lijk te worden. Wat zei ze nou?

‘Georgia, Jake. Georgia.’ Zelda sprak nu heel zacht, en Jake zag dat de tranen haar in de ogen sprongen. Dat was zo’n ongebruikelijke en angstige aanblik dat hij het bijna uitschreeuwde. Hij wist nog net zwakjes te reageren met: ‘Is alles goed met haar?’

‘Nee, Jake, het spijt me, maar het is niet goed met haar. Ze is... ze is dood, Jake. Het spijt me ontzettend.’ Ze boog zich naar hem toe om haar armen om hem heen te slaan, maar Jake duwde haar van zich af. ‘Zoiets mag je niet zeggen... Alleen maar omdat ze...’ zei hij met een enigszins dikke tong.

Zelda ging rechtop staan en liep naar de monumentale open

haard, pakte een pakje Marlboro Light uit de zak van haar ochtendjas, stak er een op en inhaleerde diep. Toen draaide ze zich om om naar haar man te kijken. Hij mocht dan nog zo liederlijk geworden zijn, ze kon zich er soms over verbazen hoe ontzettend knap hij na al die jaren nog steeds was.

Hij haalde zijn handen door zijn haar en keek met zijn 'kwetsbare-kindergezicht' naar haar op. Meestal kreeg ze dan zin om hem een schop te verkopen, maar nu voelde ze onwillekeurig even een golf van medelijden met haar grillige echtgenoot.

Zelda wist dat Jake ontzettend van zijn zus, Georgia, hield. Ze was zo mogelijk een nog grotere klaploper dan hij. Maar ze hadden allebei een charisma, humor en talent die hun roem en rijkdom hadden gebracht en waardoor ze bij miljoenen mensen geen kwaad konden doen. Dat had in elk geval voor Georgia gegolden. Jake had zijn talent al lang geleden ergens onder een bar laten liggen. Zelda was plotseling razend op hen allebei vanwege alle verdriet en chaos die ze hadden veroorzaakt.

Ze nam nog een scherpe haal van haar sigaret en zei: 'Jake, ze heeft het godbetert gedaan toen Dusty de deur uit was, dus dat arme kind lag alleen in haar bedje te huilen. Gelukkig kwam Dusty toen thuis – stel je eens voor dat ze een paar dagen bij haar vrienden was gebleven. Jezus, dit slaat echt alles, zelfs naar de achterlijke maatstaven van Georgia.'

Jake duwde zich moeizaam omhoog, tot hij zat. 'Jezus, Zelda, wat zeg je nou eigenlijk? Is ze dood? Weet je het zeker? Jezus, weet je dat echt zeker?'

'Ik heb Dusty aan de lijn gehad, Jake. Tuurlijk weet ik het zeker.' Radeloos zag ze hem uit het bed op de grond zakken en een snik slaken.

'O Jezus! Georgia, Georgia!' Hij keek met een ongelukkige smekende blik op naar zijn vrouw. 'Wat is er gebeurd?' Zijn stem was hees van de emotie en van zijn kater.

Zelda liep naar hem toe en legde haar hand zacht op zijn schou-

der. ‘Dat weten we nog niet, maar ik denk dat we het wel kunnen raden, hè? Straks horen we meer. Jij moet het Ed vertellen, oké? Ik ga me aankleden. Zeg tegen hem dat we nu naar het ziekenhuis gaan om Dusty en Willow op te halen. Kom op, Jake, we moeten weg. Ik rij.’

Toen ze de kamer uit beende, hoorde Jake haar ‘Godallemachtig, nog steeds stomdronken!’ mompelen – niet echt heel zacht.

Tien minuten later kwam Jake zijn badkamer uit, terwijl hij heel stevig met een handdoek door zijn haar en over zijn gezicht wreef. Hij liep over de brede overloop, langs een beeldhouwwerk van een kind, gemaakt door Jake en Dinos Chapman. Hij hing de handdoek over de groteske fallusachtige uitsteeksels en klopte op een deur waarop **FUCK OFF** op stond. Geen reactie. Hij klopte weer, maar nu harder. ‘Ed! Ik ben het, papa. Ik moet even met je praten. Ed, alsjeblieft... Doe de deur open, man. Kom op.’ Jake probeerde de deurknop, maar de deur zat op slot. ‘Ed... Ed!’

De deur ging een paar centimeter open en een jongen in de puberleeftijd met een lief gezicht gluurde slaperig naar buiten. ‘Hoe laat is het?’

Jake keek niet-begrijpend. ‘Jezus, geen idee, eh... maar er is... eh... iets... Ed, Georgia heeft een ongeluk... eh... gehad...’ Hij stond met zijn mond vol tanden en wist niet hoe hij zijn jongste zoon dit vreselijke nieuws moest vertellen.

Maar Ed zag aan het gezicht van zijn vader zo wel wat er aan de hand was. ‘O god... papa! Is ze dood? Ze is dood, hè? O Jezus.’ Ed zweeg even en liet de deur openvallen. ‘Waar zijn Dusty en Willow? Is met hen alles goed? En met jou?’

‘Ze zijn... ze zijn in het ziekenhuis. Mama en ik gaan er nu naartoe.’ Jake draaide zich om en liep de trap af, alsof hij zich plotseling zijn missie weer herinnerde.

‘Binnenblijven, en niet de telefoon opnemen,’ riep hij nog terug naar Ed.

Ed liep naar de rand van de balustrade en boog zich eroverheen. ‘Papa, papa!’ Maar zijn vader hoorde hem niet. Ed draaide zich elendig om en ging terug naar zijn kamer. Hij deed de deur zachtjes achter zich dicht.

Jake rende de brede trap van zijn huis af – een reusachtige verbouwde kerk, de St. Bart’s, in Chelsea. Dat werd in de media heel oneerbiedig, en dus verder door praktisch iedereen, ‘Gods Huis’ genoemd.

Hij had altijd het gevoel gehad dat de stichters zich in hun graf zouden omdraaien als ze wisten wat een ongelooflijk goddeloze toekomst hun geliefde kerk te wachten had gestaan. De familie Spender had de kerk begin jaren negentig gekocht, toen godvruchtigheid op een historisch dieptepunt stond. Kosten noch moeite waren gespaard om het van alle gemakken te voorzien. Gods Huis was wel heel luxueus geworden.

Jake had het altijd een bespottelijke plek om te wonen gevonden, maar het gezin had het er prima naar zijn zin, niet in de laatste plaats doordat het hun met zijn heel hoog geplaatste gebrandschilderde ramen de privacy en veiligheid bood waar ze zo’n behoefte aan hadden. Het was hun toevluchtsoord. Gods Huis was het huis van deze goddeloze familie – een ironie die hun idolate fans grotendeels ontging.

Zelda wachtte buiten al op hem. Ze zat achter het stuur van een onheilspellende zwarte Porsche 4x4, met geblindeerde ramen, en keek hoe haar beveiliging, David, rustig, maar heel vastberaden, zijn beklag deed bij een paar van de vaste paparazzi die altijd bij hun poort stonden te wachten. Ze waren die dag vrij rustig, maar toen Zelda haar raampje opendeed, begonnen de camera’s meteen als idioten te klikken.

Zelda sloeg er geen acht op. Ze wist dat ze er kwetsbaar uitzag, zo zonder make-up. Ze hoopte dat ze met haar grote Gucci-zon-

nebril als de rouwende schoonzus overkwam. Ze voelde zich vreselijk bloot zo zonder lippenstift. In haar lucratieve contract met Fabulous, het grootste cosmeticabedrijf ter wereld, stond dat ze nooit, maar dan ook nooit in het openbaar gezien mocht worden zonder volledig met hun producten te zijn opgemaakt. Maar op de een of andere manier dacht ze dat ze voor vandaag wel een uitzondering zouden maken. 'Ijdel en harteloos' kon toch nooit een look zijn die zij wilden promoten?

Toen David op de auto af liep, voelde Zelda het golfje opwindend dat ze maar al te vaak kreeg als ze in gezelschap van haar beveiligingsteam was. Het was net alsof ze haar hoogstpersoonlijke cast Chippendales om zich heen had, allemaal strak in het pak en flink gespierd, en altijd brandend van verlangen om haar ten dienste te zijn. David was hoofdbeveiliging en het beste exemplaar van zijn soort (voormalig SAS) dat ze ooit in dienst had gehad. Zelda deed het raampje nog wat verder open en David boog zich naar haar toe. 'David, denk je dat we vandaag nog wat meer jongens moeten laten komen?' vroeg ze zacht.

David keek haar over zijn Wayfarer-zonnebril heen aan. 'Ze zijn al onderweg, maar het duurt nog wel een kwartier voor ze hier aankomen. Het lijkt me verstandig om maar te wachten tot ze er zijn, dan laat ik hen hier de boel afhandelen en kom ik met u mee naar het ziekenhuis.'

Zelda schudde ongeduldig haar hoofd. 'Nee, blijf jij maar hier, David. Jake gaat met me mee.' Ze trok haar legendarische mooie mond in een strakke, maar op de een of andere manier toch sexy grimas. 'We redden ons wel... Maar als er meer dan tien van die kutfotografen zijn bel je de politie.'

Daar had je Jake. Hij sloeg de voordeur dicht, kromp bij de knal lichtelijk ineen en rende toen de brede stenen trap af. De fotografen gingen uit hun dak. Toen Zelda hem hoorde aankomen, sloot ze het elektrische raampje abrupt.

Jake plofte neer op de achterbank en Zelda draaide zich boos